



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **F. V.**, bytem S. 1225, K., zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje**, se sídlem J. A. Bati 5637, Zlín, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Zásah žalovaného spočívající ve výběru kauce ve výši 8000 Kč dne 18. 11. 2014, v době kolem 10:28 hod. na silnici č. I/50 u obce Zlehov, od žalobce jako řidiče motorového vozidla **byl nezákonný**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč, a to k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 2, Praha 4, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 14. 1. 2015 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

I. Podstata věci

Za nezákonný zásah žalobce považuje výběr kaucí podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Povinnost zaplatit kauci ve výši 8000 Kč uložil žalobci policista dne 18. 11. 2014 na silnici č. I/50 u obce Zlehov. Z potvrzení o převzetí kaucí plyne, že důvodem vybrání kaucí byla závažnost zjištěného přestupku (předjíždění v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno) a hrozící sankce zákazu řízení motorového vozidla. Rovněž zde bylo uvedeno, že žalobci byla naměřena rychlost 135 km/hod. v místě, kde je maximální povolená rychlost 90 km/hod.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce v žalobě uvádí, že nebylo namístě uložit kauci podle § 125a zákona o silničním provozu, neboť neexistovalo důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014 ve věci sp.zn. 4 As 6/2014, podle něhož samotné spáchání přestupku nijak neodůvodňuje podezření, že by se řidič měl vyhýbat přestupkovému řízení.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud vydal rozsudek, v němž uvede, že zásah policisty Krajského ředitelství Zlínského kraje dne 18. 11. 2014, v době kolem 10:28 hod. na silnici č. I/50 u obce Zlehov, spočívající ve výběru kaucí ve výši 8000 Kč, od žalobce jako řidiče motorového vozidla byl nezákonný. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. V obsáhlém vyjádření poukazuje mj. na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2013 ve věci sp. zn. 29 A 49/2013, podle něhož by k vybrání kaucí mohla být dostačující i situace, kdy řidiči za oznámený přestupek hrozí zákaz řízení či jiná citelná sankce. Obdobný názor zaujal podle žalovaného i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2014 ve věci sp.zn. 4 As 6/2014.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby; i on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a dodržení lhůty pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve pak se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s.

Aktivní legitimace (§ 82 s. ř. s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech jasně konkretizovaným úkonem žalovaného je ze strany žalobce jasně tvrzeno a argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s. ř. s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než soud přistoupí k meritornímu posouzení žaloby), i ta je dle soudu splněna. Nezákonný zásah byl podle žalobce uskutečněn dne 18. 11. 2014. Žalobce podal žalobu dne 14. 1. 2015.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. V daném případě je zřejmé, že v objektivní dvouleté lhůtě i subjektivní dvouměsíční lhůtě žaloba podána byla.

Zdejší soud se za tohoto stavu zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s.

Touto otázkou se však zdejší soud již musel zabývat v rámci úvah o věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 v právní věci sp. zn. 3 Aps 4/2005, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 v právní věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2006 v právní věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 v právní věci sp. zn. 9 Aps 1/2007. Z právě uvedeného tedy plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., jak argumentuje žalovaný, nemůže žalobu odmítnout, nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinárních východisek (srov. např. *Hendrych, D. a kol.*, Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nálezy v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení v právní věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a

Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky v právních věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu.

V daném případě žalobce považuje za zásah vybrání kauce podle § 125a zákona o silničním provozu. K otázce, zda nezákonné vybrání kauce podle citovaného ustanovení může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2014 ve věci sp. zn. 9 As 37/2014. Zde uvedl, že proti nezákonnému postupu policisty podle § 125a zákona o silničním provozu je třeba brojít žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl, že zásahem není samotná výzva policisty k uhrazení kauce, ale její výběr, tedy faktické převzetí peněžních prostředků a jejich následné zadržování, nebo alternativně zablokování či odtažení vozidla. Shodně se k této otázce postavil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 ve věci sp. zn. 4 Aps 9/2013.

Je tedy třeba učinit dílčí závěr, že nezákonné vybrání kauce podle § 125a zákona o silničním provozu může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud tedy následně posuzoval to, zda v daném případě bylo vybrání kauce skutečně nezákonné, jak tvrdí žalobce.

Institut kauce je upraven v § 125a zákona o silničním provozu. Ten v odstavci 1 mimo jiné stanoví, že *„[p]olicista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5 000 Kč do 50 000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek“*.

K účelu složení kauce se vyjadřuje odstavec 2, který stanoví: *„Složení kauce je zárukou, že se řidič uvedený v odstavci 1 dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“*. V odstavci 3 jsou upraveny povinnosti policisty při výběru kauce týkající se poučení řidiče a povinnosti vystavit písemné potvrzení o převzetí kauce, ve kterém musí být uveden důvod uložení kauce. Podmínky vrácení či propadnutí kauce jsou upraveny v odstavcích 5 a 6, které zní:

„(5) Kauce se řidiči vrátí v plné výši, nebyl-li v řízení o přestupku shledán vinným z jeho spáchání. V opačném případě se kauce započte na zaplacení uložené pokuty. Toto započtení musí být uvedeno ve výroku rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Započtení kauce na zaplacení pokuty lze provést teprve po nabytí právní moci rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek. Je-li vybraná kauce vyšší než uložená pokuta, vrátí se řidiči část kauce zbývající po započtení kauce na zaplacení uložené pokuty.“

(6) Kauce propadne, jestliže nelze a) řízení ukončit rozhodnutím ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích proto, že podezřelý z přestupku je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný, b) rozhodnutí ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích doručit pachateli z důvodů uvedených v písmenu a).“

Pokud je u podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení a nesloží kauci jako záruku, že se dostaví ke správnímu orgánu k projednání přestupku, je podle § 118a odst. 1 písm. i) zákona o silničním provozu policista oprávněn přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla nebo odtahem vozidla. Podle § 118a odst. 6 zákona o silničním provozu pak policie zajistí uvolnění vozidla, jestliže pominuly důvody pro zabránění v jízdě vozidla.

V daném případě je mezi žalobcem a žalovaným spornou existence důvodného podezření, že se řidič (žalobce) bude vyhýbat přestupkovému řízení. Žalovaný za dostačující v daném případě považoval skutečnost, že žalobci hrozil trest zákazu řízení a pokuta až 10 000 Kč. Žalobce naopak hrozící sankce za údajné přestupky nepovažuje za důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.

Účelem institutu kauce a s tím případně souvisejícího zabránění v jízdě je především předcházení procesní nedosažitelnosti osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Důvody, které vedly policistu k výběru kauce, musí být řidiči sděleny a řádně (tj. dostatečně konkrétně, byť i stručně) uvedeny na příslušném potvrzení. To samozřejmě platí i pro závěr o podezření, že se řidič bude vyhýbat přestupkovému řízení, a to tím spíše, že podle zákona musí být takové podezření důvodné. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2014 ve věci sp. zn. 4 Aps 9/2013, na vymezení důvodu uložení kauce, který je třeba uvést v písemném potvrzení o jejím převzetí, nelze klást nároky vycházející z požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Postačí srozumitelné a okolnostem věci odpovídající stručné vyjádření, v čem policista spatřuje důvodné podezření, že se řidič motorového vozidla podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích bude vyhýbat přestupkovému řízení.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2014 ve věci sp. zn. 4 As 6/2014, ze samotného spáchání přestupku, ani z důsledků spáchání tohoto přestupku nelze bez dalšího dovozovat, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu, „aby bylo dáno podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti“. Skutečnost, že je žalobce podezřelým ze spáchání přestupku (bez ohledu na jeho závažnost), ještě nezpůsobuje vznik důvodného podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.

Důvody, na jejichž základě může policista ke vzniku takového důvodného podezření dospět, jsou jistě rozmanité. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 12. 2013 ve věci sp. zn. 29 A 49/2013: „... *Bude se tak jednat zejména o případy, kdy bude řidičem osoba, která nemá na území České republiky trvalé bydliště nebo má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, popř. osoba, která se již v minulosti přestupkovému řízení vyhýbala. Stejně tak by mohla být dostačující rovněž situace, kdy řidiči hrozí za oznamovaný přestupek zákaz řízení či jiná citelná sankce (např. vyšší peněžitá pokuta)*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 4. 2014 ve věci sp. zn. 4 As 6/2014 pak uvedl: „... *Aby bylo dáno podezření, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení, musely by být kromě spáchání přestupku dány ještě další okolnosti, na které případně poukázal již krajský soud (např. řidič nemá na území České republiky trvalé bydliště, popř. má nahlášen trvalý pobyt na obecním úřadě, v minulosti se přestupkovému řízení vyhýbal, hrozí mu pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů, případně řidič sám avizuje, že přestupkové řízení bude mařit)*“.

Jestliže žalovaný z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2013 ve věci sp. zn. 29 A 49/2013 dovozuje, že hrozící sankce spočívající v zákazu řízení či ve vyšší pokutě je dostatečným důvodem pro existenci důvodného podezření, že se bude řidič vyhýbat přestupkovému řízení, nelze s ním souhlasit. V citovaném rozsudku zdejší soud uvedl tuto situaci (kdy řidiči hrozí za oznamovaný přestupek zákaz řízení či jiná citelná sankce např. vyšší peněžitá pokuta) jako hypotetickou, která „*by mohla být dostačující*“ pro vybrání kauce. Z kontextu citovaného rozsudku i z logiky věci je přitom zřejmé, že nikoli sama o sobě, ale vždy ve spojení s nějakou další skutečností (např. s absencí trvalého bydliště či se skutečností, že se řidič již dříve přestupkovému řízení vyhýbal). Pouhá skutečnost, že za přestupek hrozí určitá sankce, nemůže být postačující ke vzniku důvodného podezření, že se údajný pachatel přestupku bude přestupkovému řízení vyhýbat. Jistě si lze představit situaci, kdy se takového přestupku (za který hrozí zákaz řízení motorového vozidla) dopustí osoba, která již v minulosti byla za obdobný (či totožný) přestupek sankcionována, aniž by se řízení vyhýbala. V takovém případě jistě nemusí být namístě, aby byla kauce vybírána.

Ostatně výše zmíněnou úvahu krajského soudu obsaženou v rozsudku ze dne 12. 12. 2013 ve věci sp. zn. 29 A 49/2013 korigoval i Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku (ze dne 17. 4. 2014 ve věci sp. zn. 4 As 6/2014), kde v příkladném výčtu skutečností, které by mohly důvodné podezření způsobovat, uvedl namísto hrozícího zákazu řízení či jiné citelné sankce hrozící „*pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů*“. Nic takového však žalovaný v případě právě posuzovaném netvrdil.

Zdejší soud tedy uzavírá, že pouhá skutečnost, že za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích hrozí zákaz činnosti (zákaz řízení motorového vozidla) či „vyšší pokuta“ (byť v řádu desítek tisíc Kč), není dostačující pro existenci důvodného podezření, že se bude řidič vyhýbat přestupkovému řízení. Tato skutečnost tedy sama o sobě nemůže být důvodem, pro který policista vybere od

řidiče kauci ve smyslu § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu. Může se však jednat o skutečnost, která ve spojení s nějakou další okolností, vznik důvodného podezření způsobí.

V případě žalobce žádné další skutečnosti (krom hrozícího zákazu řízení a pokuty ve výši 5 až 10 tisíc Kč) policista do potvrzení o převzetí kauce neuvedl. Současně žalovaný ani v řízení o žalobě netvrdil, že by jakékoli další důvody pro vybrání kauce byly uvedeny v jiných listinách obsažených ve správním spisu. Toliko v obecné rovině namítal, že v potvrzení o vybrání kauce nemusí být uvedeny veškeré důvody pro vybrání kauce, ale že tyto důvody mohou být obsaženy i v dalších listinách ve správním spisu. I kdyby však zdejší soud s tímto názorem žalovaného souhlasil (ostatně názor, že při přezkoumávání zákonnosti vybrané kauce lze vedle potvrzení o převzetí kauce vycházet i z jiných podkladů, z nichž lze zjistit okolnosti uložení kauce - např. z oznámení o přestupku či z úředních záznamů, vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2014 ve věci sp. zn. 4 Aps 9/2013), nemohlo by to na absenci důvodného podezření v daném případě nic změnit. Ani zdejší soud totiž ve správním spisu nenalezl žádný podklad, z něhož by jakékoli další důvody pro vybrání kauce plynuly. Naopak z úředního záznamu ze dne 18. 11. 2014 je spíše zřejmé, že žalobce s policisty spolupracoval (uvedl, že si dopravní značky „B21a - Zákaz předjíždění“ nevšiml; výslovně je zde také zmíněno, že „s přestupkem souhlasil“).

Krajský soud tak má ve shodě se žalobcem za to, že v posuzované věci nebyla dána žádná skutečnost, ze které by bylo možné dovozovat, že se žalobce bude vyhýbat přestupkovému řízení. Kauce tedy byla vybrána v rozporu s § 125a odst. 1 zákona o silničním provozu a jedná se tak o kauci nezákonnou. Vybráním této nezákonné kauce pak došlo ke zkrácení žalobcových práv, neboť žalobce zaplatil 8000 Kč, aniž by k tomu byl ze zákona povinen.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru o nezákonnosti předmětného zásahu.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) a dva režijní paušály, ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát žalobce je plátcem DPH, byla uvedená částka navýšena o DPH. Žalobci dále přísluší

náhrada za zaplacený soudní poplatek za řízení o zásahové žalobě ve výši 2000 Kč. Celkem byla tedy žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 10 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. března 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu